

**ДО КОМИСИЯТА ПО ВЪТРЕШНА
СИГУРНОСТ И ОБЩЕСТВЕН РЕД В
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ****ПРЕДЛОЖЕНИЯ ОТ КАМАРА НА
АВТОМОБИЛНИТЕ ПРЕВОЗВАЧИ В
БЪЛГАРИЯ****ОТНОСНО ПРОЕКТ НА ЗАКОН ЗА
ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА
ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ**

След проведената работна среща, в която Камера на автомобилните превозвачи взе участие, желяем да представим нашите мотиви по аргументите на Комисията за защита на личните данни, с които не са приети някои от нашите предложения, както и да добавим обсъждането на проблеми свързани с въвеждането на устройства за мобилно видеонаблюдение в автобусите предвиждано в Закона за автомобилните превози.

1. Относно предложението на Комисията за съдържанието на чл. 10а, ал. 2, т. 1 „*по своя преценка, сезира или по друг начин участва в съдебни производства пред компетентния съд по общите правила за подсъдност при нарушаване на Регламент (ЕС) 2016/679*“ , принципно сме съгласни комисията да има възможност да взима участие в съдебни производства, които са свързани с нарушения на Регламента, но считаме, че е необходимо да се предвиди обективен критерии за това как и кога може да вземе участие в такива съдебни производства. Предложението „по своя преценка, сезира“ смятаме, че следва да бъде заменено с обективен критерии, за да не се предоставя възможност за своеволия, от страна на комисията и да е ясно и точно кога тя има право да сезира съда и/или да вземе участие в съдебно производство отнасящо се до нарушение на Регламента. Поради това ние предлагаме следния текст:

чл. 10а, ал. 2, т. 1 „може да сезира съда или да встъпи във вече образувано съдебно производство, когато това е необходимо за установяването, осигуряването или спазването на целесъобразното и/или законосъобразното прилагане на нормите от

регламент 679/2016г.“ С така предложението от нас текстът на комисията ще има възможност да участва в съдебни производства или да ги инициира, за да защити целесъобразното и законосъобразното прилагане на нормите на регламента за защита на личните данни и да осъществява едни от основните ѝ функции на контролен и надзорен орган, съблюдаващ правилното прилагане и спазване на нормите в областта на личните данни.

2. Отхвърлянето на предложението ни за текста на чл. 10а, ал. 2, т. 2, с аргументите, че не е необходимо да се разширяват правомощията на комисията, доколкото те са посочени в чл. 12 от ЗИДЗЗЛД, както и че комисията понеже действа като колегиален орган не може да издава наказателни постановления и поради това не се приема предложението ни, считаме, че те не възпрепятстват по никакъв начин комисията да има възможност да издава и наказателни постановления. Особено след като в чл. 12, ал. 8 от ЗИДЗЗЛД се предвижда да съставя акт за установяване на административно нарушение по реда на ЗАНН, а в ал. 9, която дава възможност да наложи принудителна административна мярка тези правомощия на комисията не възпрепятстват добавянето на възможността да налага наказателни постановления, даже с предвиждането ѝ правомощията на комисията ще се разширят и тя във връзка със съставен акт за установяване на административно нарушение ще може да издава принудителна административна мярка или наказателно постановление. Така ще има по-широка възможност комисията да осъществява контрол и да налага санкции на нарушителите, за да обезпечи правилното прилагане на закона и защитата на правата на субектите на данни.

Аргументът, че комисията действала като колегиален орган също за нас е неприемлив. В посочените правомощия в чл. 58, т. 2, и) от Регламент 679/2016г. да налага административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ съгласно чл. 83, комисията може да упражни тези за правомощия по регламента само, ако има възможност да налага наказателни постановления. Принудителните административни мерки се налагат с цел преустановяването на извършването на нарушението и прекратяване или избягване на вредните последици, до които би довело то, те имат превантивен ефект. Докато наказателните постановления целят да наложат санкция за нарушителя, като реакция за контролния орган срещу извършено административно нарушение и имат за цел да накажат нарушителя за неправомерното му поведение, с което е нарушило определено законово поведение.

Считаме, че е редно комисията, за да има възможност в пълен обем да осигурява защитата и правилното прилагане на нормите в областта на защитата на личните данни следва да има право да налага и наказателни постановления, *поради това нашето предложение за текст на чл. 10а, ал. 2, т. 2 остава.*

3. Не считаме, че предложението на комисията за текстът на чл. 12а осигурява баланса между защитената от закона тайна и ефективното осъществяване на правомощията на надзорния орган, който се търси с разпоредбата на чл. 90 от Регламента. Чл. 90 дава възможност на държавите-членки да уредят правомощия на надзорния орган срещу администратори или обработващи, които притежават задължение за опазване на **професионална тайна или други равностойни задължения за опазване на тайна**, когато това е необходимо и пропорционално за съчетаване на правото на защита на личните данни със задължение за опазване на тайна. В така предложения текст на чл. 12а не виждаме как се съчетава правото на защита на личните данни с предвиденото, *че наличието на търговска, производствена или друга защитена тайна не може да е основание за отказ за съдействие при осъществяване на правомощията на комисията* и къде е баланса в това предложение. Смятаме, че е необходимо органът да установи наличието на баланса, който изисква регламента при предвиждането на възможност на комисията да осъществява правомощията си дори и при наличие на защитена от закона тайна.

За да бъде точно и ясен текстът на разпоредбата предлагаме, комисията да изброи защитените от закона тайни, които не могат да са основание за отказ от съдействие, от страна на администраторите или обработващите. Бихме били съгласни да остане така формулирана разпоредбата на чл. 12а, ал. 1, изр. 1, но ако се докаже, че така се постига баланс между защитата на личните данни на субектите и задължението за опазване на търговска, производствена или друга защитена от закона тайна.

Ако се приеме сегашния текст на чл. 12а бихме желали ал. 1 да се раздели на две отделни алинеи, защото в първата алинея имаме тайни, които не могат да са основание за отказ, а във второто изречение имаме основание за отказ от съдействие и би било по-ясно тези две изречения да са разделени в отделни алинеи.

4. В предложения нов текст на чл. 38, ал. 3 не сме съгласни с израза „към тези мерки“, защото според нас така се създава възможност комисията да наложи принудителна административна мярка, с която например да даде срок за отстраняване на нарушението и с

така записания израз тя ще може едновременно с това да наложи и административно наказание за нарушението, за което е дала срок за отстраняването му. След изтичането на дадения срок при евентуално негово не отстранение, комисията ще е длъжна да издаде наказателно постановление за това, че е извършено нарушение, тоест така се получава два пъти санкциониране по повод на едно нарушение, което противоречи на основните принципи и правила в правото. Поради това ни съображение ние предлагаме следния текст: *Чл. 38, ал. 3 Комисията се произнася с решение, като може да упражни корективните си правомощия по чл. 58, пар. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 чрез налагане на принудителни административни мерки или административни наказания.*

5. Относно неприетото ни предложение за редакция на чл. 39, не споделяме мотивите на комисията, че с разглеждането на тези спорове от един вид съдилища би спомогнало за установяването на трайна съдебна практика, трайна практика по въпросите свързани със защитата на личните данни би се установила, от всеки един от съдилищата в Република България, които биха имали възможност да разглеждат такива спорове, защото решенията на всеки един съд в страната са част от съдебната практика формирана от правораздавателните органи. Това, че подсъдността следва да се определи с оглед предмета на спора е само един критерии, съгласно който се определя от кой съд да бъде разгледан конкретен правен спор. Освен предмета на спора важно значение има и качеството на страните по делото, дали се намират в отношения на равнопоставеност или на власт и подчинение, както и интереса, който защитава нормата, която е предмет на спора. Поради това, като вземем предвид всички тези особености би следвало да се уреди възможност всеки субект на данни, когато смята, че са нарушени негови права да потърси защита пред съответния компетентен съд, който може да е административен или граждански. Защото например дадено нарушение на право на субекта на данни по регламента може да е довело до настъпването на имуществени или неимуществени вреди /деликт/ за него, поради което той да потърси защита на общо основание по ЗЗД пред граждански съд, но спора ще е свързан с доказването, че вредата е настъпила в следствие на допуснато нарушение на правата на субекта на данни във връзка със защитата на личните му данни. В този случай субекта на данни ще защити нарушените си права, като установи нарушението, което е допуснато и причинно следствената връзка между него и вредите, които са настъпили пред граждански съд, поради това считаме, че е необходимо да не се конкретизира вида на съда,

пред който субекта ще може да се защити. Освен това в регламента е използвана думата „съдилищата“, като единствено е посочен като критерии производствата да се образуват пред съдилищата, в която администраторът или обработващият имат място на установяване. Поради това смятаме, че е необходимо да се предвиди възможност субекта на данни да се защити срещу актове, действия или бездействия на администратора или обработващия, които го увреждат или засягат негови права. Поради това предлагаме следния текст:

Чл. 39, ал. 1 При нарушаване правата му по Регламент 679/2016 и по този закон всеки субект на данни може да търси защита срещу действия, бездействия или актове на администратора или обработващия личните данни пред съответния съд по общите правила за подсъдност.

6. Съгласни сме с аргументите на комисията, че следва да се предвиди възможност за субекта на данни да възложи на сдружение с нестопанска цел да подаде жалба от негово име и да упражни от негово име правата му, **но не сме съгласни с така написания текст, който дава това правомощие само на сдружение с нестопанска цел осъществяващо дейност в обществена полза.** Ние предлагаме това изискване за дейност в обществена полза да отпадне или ако остане, то да бъде предвидено, че и сдружение с нестопанска цел развиващо дейност в защита на правата и свободите на своите членове също можа да има право да подава от тяхно име жалби, за да защити правата им във връзка с личните им данни. Смятаме, че с уреждането на възможност всяко юридическо лице с нестопанска цел да защитава правата на субекти на данни ще се разшири кръга от възможности за защита на субектите на данни. Също така се създава възможност субектите на данни да получат по-добра и специализирана защита на правата им, защото те ще се защитават от организации специализирани в тази област. Поради това предлагаме да се предвиди следния текст:

Чл. 83 Субектът на данни има право да възложи на юридическо лице с нестопанска цел да подаде негово име и да упражни от негово име правата посочени в чл. 38 и 39.

7. Съгласни сме с аргументите на комисията относно това, че чл. 87 следва да остане, но желаем размерът на санкционната част на нормата да бъде намалена. Считаме, че санкциите по въпросите свързани със защитата на личните данни са достатъчно високи и не следва и за други нарушения по този закон също да има големи по размер глоби. Освен това сумата от 5 000 лева е доста на минималната работна заплата в страната, което обуславя

каква ще е нейната тежест за санкционираните лица. Поради това предлагаме следната формулировка:

Чл. 87 За други нарушения по този закон администраторите и/или обработващите лични данни се наказват с глоба или с имуществена санкция до 1000 лева.

8. Не сме съгласни с аргументът на комисията, че така предвиденото повторно нарушение следва да се запази, защото това е действащата норма в ЗЗЛД и евентуалното съкращаване на срока ще обезсмисли превантивния ефект на нормата. Считаме, че превантивния ефект на нормата се постига не с едногодишния срок посочен в нея, а с ал. 1 на ч. 88, в която е предвидена двоен размер на санкцията от първоначално наложената, при извършено повторно нарушение. Именно този срок е предпоставка за затормозяване на бизнеса, защото в период от 1 г., ако извършат още един път нарушение, за което вече са били санкционирани с влязло в сила наказателно постановление или решение на комисията те ще следва да бъдат глобени в двоен размер, което е утежняващо още повече положението на администраторите и обработващите личните данни лица. Считаме, че санкциите предвидени в Регламента са в достатъчно големи размери, за да имат дисциплиниращ ефект за нарушителите и не е необходимо да им се поставят условия в продължение на една година да не извършват повторното нарушение, защото ще бъдат глобени в двоен размер. Предвидения срок от 1 /една/ година ни се струва прекалено дълъг, като имаме предвид, че за повторно нарушение се предвижда санкция в двоен размер от първоначално наложената, по този начин се създава още по-голяма тежест за фирмите и поради това желаем той да бъде намален на 6 /шест/ месеца.

9. Относно §1, т. 8 считаме, че е редно комисията да уточни това, че става въпрос за компетентен орган по Директива (ЕС) 2016/680, за да не се получават недоразумения, обърквания и грешни тълкувания на т. 8.

10. Бихме желали да добавим като въпрос за обсъждане с Комисията за защита на личните данни дали ще има разпоредби и какви ще са в закона за изменение и допълнение на закона за личните данни, които да са свързани с въвеждането на устройство за мобилно видеонаблюдение предвидено в чл. 7б от Закона за автомобилните превози влизащи в сила от 28.03.2018г. Въвеждането на задължително поставяне на такива устройства, които да записват поражда значителни проблеми свързани със защитата на личните данни на субектите, които биха били заснети при движението на автобусите. Основното ни

притеснение е това как едновременно ще се изпълнява законово задължение за поставянето и използването на такива устройства и в същото време ще се защитават правата и свободите на субектите на данни. Бихме желали комисията да коментира въпроса как при законово задължение за видеонаблюдение администратора или обработващия ще осигури защита на субектите на данни, които попадат в обсега на това наблюдение. Това, което създава у нас притеснения е това, че автобусите, които по силата на чл. 7б следва задължително да са оборудвани с устройства за мобилно видеонаблюдение, с които ще се заснема движението им и по този начин ще се записва цялата картина, която се намира пред автобуса. Което означава, че в обсега на камерата могат да попаднат различни лица, регистрационни номера, надписи, все обекти, които са предмет на защита от Регламент 679/2016 и Закона за защита на личните данни, а това означава, че изпълнявайки едно законово задължение ще се наруши друго такова, за което всеки автобусен превозвач може да бъде глобен. Притесненията ни бяха подсилени още повече с първата наложена глоба по регламента, която е свързана именно с използването на видеонаблюдение.

Поради това ние желаем в законопроекта за изменение и допълнение на закона за защита на личните данни да бъдат предвидени разпоредби, с които да се уреди ясно и точно как правата на субектите на данни се засягат от използването на видеонаблюдение, както и да се предвидят изключения, при които санкционните разпоредби няма да се прилагат за юридически лица извършващи видеонаблюдение и записване въз основа на законово задължение.

Надяваме се нашите аргументи и поставени проблеми да бъдат разгледани и взети предвид при определянето на крайния вариант за законопроекта за изменение и допълнение на закона за защита на личните данни.

С уважение,

/Димитър Димитров
директор на КАПБ/

Камара на автомобилните превозвачи в България,
ЕИК 177183647, гр. София, ул. „Самоковско шосе“ № 66, офис № 1
e-mail: office@bghauliers.eu; тел.: +359 878 927070
www.bghauliers.eu